

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Martina Láníčka a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **ELMO-PLAST a.s.**
sídlem Alojzov č. p. 171, 798 04 Alojzov
zastoupený advokátem JUDr. Dr. Miroslavem Zamiškou
sídlem Na Příkopě 957/23, 110 00 Praha 1 - Staré Město

proti
žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

za účasti
osoby zúčastněné
na řízení: **KOPPA, v. o. s., insolvenční správce úpadce ELMO-PLAST a. s.**
sídlem Mozartova 679/21, 460 01 Liberec 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018, č. j. 44725/18/5100-41453-71227

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 10. 12. 2018 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti platebním výměrům na úrok z prodlení ze dne 18. 10. 2017 vydaná Finančním úřadem pro Olomoucký kraj pod č. j. 1854648/17/3106-50522-807703, č. j. 1854784/17/3106-50522-807703, č. j. 1854797/17/3106-50522-807703, č. j. 1854811/17/3106-50522-807703, č. j. 1854842/17/3106-50522-807703, č. j. 1854861/17/3106-50522-807703, č. j. 1854899/17/3106-50522-807703, č. j. 1854956/17/3106-50522-807703, č. j. 1854974/17/3106-50522-807703, č. j. 1854988/17/3106-50522-807703, č. j. 1855041/17/3106-50522-807703, č. j. 1855018/17/3106-50522-807703, č. j. 1855337/17/3106-50522-807703, č. j. 1855357/17/3106-50522-807703, č. j. 1855374/17/3106-50522-807703, č. j. 1855383 /17/3106-50522-807703 a č. j. 1855442/17/3106-50522-807703.
2. Žalobce nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že dne 17. 3. 2014 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 9. 2011 do 31. 12. 2012 a da daň z přidané hodnoty za období od září 2011 do prosince 2012. Dne 18. 2. 2016 zahájil správce daně daňovou kontrolou daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2013-2015. Výsledkem těchto kontrol bylo vydání dodatečných platebních výměrů na DPH za vymezené měsíce roku 2012, roku 2014 a roku 2015. Žalobce podal proti platebním výměrům za období roku 2012 odvolání, která byla zamítnuta dvěma rozhodnutími žalovaného, proti kterým byly podány 2 žaloby ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, přičemž řízení o těchto žalobách byla zastavena. Proti rozhodnutí o zastavení řízení brojil žalobce kasačními stížnostmi, přičemž řízení o jedné kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem odmítnuto a o druhé zastaveno pro zpětvzetí ze strany žalobce.
3. Dne 22. 9. 2017 podal žalobce odvolání proti platebním výměrům za období roku 2014 a 2015, přičemž řízení o nich správce daně zastavil pro nedodržení odvolací lhůty. Proti rozhodnutí o zastavení řízení se žalobce odvolal, přičemž toto odvolání bylo žalovaným dne 19. 6. 2018 zamítnuto. Proti dodatečným platebním výměrům za rok 2014 a 2015 byla následně podána také žaloba, přičemž řízení o ní bylo usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2017 zastaveno z důvodu rozhodnutí o úpadku žalobce. Toto

usnesení bylo ke kasační stížnosti žalobce zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018 a ve věci nebylo doposud rozhodnuto.

4. Žalobce má za to, že platební výměry na úrok z prodlení za období roku 2012 jsou nezákonné, neboť neexistuje samotná daňová povinnost stanovená žalobci dodatečnými platebními výměry za rok 2012, když tyto výměry jsou nezákonné. Nebyl dán důvod k doměření daně z přidané hodnoty, když dodatečné platební výměry byly vydány, aniž by byl dostatečně prokázán skutkový stav.
5. Platební výměry za rok 2014 a 2015 jsou nezákonné, neboť v době jejich vydání nebyly splněny zákonné důvody dle § 252 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Podle žalobce dlužná daň nebyla splatná dne 5. 7. 2018, neboť dne 20. 6. 2018 bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2018, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům za rok 2014 a 2015. Má za to, že podáním odvolání dne 22. 9. 2017 došlo k odložení právní moci a vykonatelnosti dodatečných platebních výměrů. Proti rozhodnutí ze dne 19. 6. 2018 podal žalobce správní žalobu, o které nebylo doposud rozhodnuto a není postaveno na jisto, zda bylo odvolání ze dne 22. 9. 2017 včasné. Žalobce nadto podal dne 30. 10. 2017 správní žalobu proti dodatečným platebním výměrům, přičemž nejprve bylo řízení usnesením ze dne 30. 10. 2017 zastaveno s ohledem na úpadek žalovaného, přičemž toto usnesení bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce týkající se platebních výměrů za období roku 2012 uvedl, že se s touto námitkou vypořádal již v napadeném rozhodnutí, na které odkázal, přičemž pokud žalobce uvádí, že rozhodnutí nebyla podrobena soudnímu přezkumu, podotkl žalovaný, že pokud žalobkyně brojila proti usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci kasačními stížnostmi, jedna z nich byla odmítnuta a druhé řízení bylo zastaveno pro zpětvzetí ze strany žalobce. Pokud se týče tvrzení o tom, že dlužná daň nebyla splatná dne 5. 7. 2018, neboť dne 20. 6. 2018 bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům, zdůraznil žalovaný, že rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 6. 2018 bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí, kterým bylo zastaveno odvolací řízení pro opožděnost odvolání, nebylo tímto rozhodnutím tedy rozhodováno o dodatečných platebních výměrech. Ty totiž nabyly právní moci ze zákona marným uplynutím odvolací lhůty.
7. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci nijak nevyjádřila.

Zjištění ze správních spisů

8. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 18. 10. 2017 byly vydány platební výměry na úroky z prodlení tak, jak jsou vymezeny v bodě 1 tohoto rozsudku, kterými byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení za jednotlivá tam vymezená období. Proti těmto platebním výměrům si žalobce podal dne 4. 12. 2017 odvolání, o kterých rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
9. K námitce, že nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání platebního výměru na úrok z prodlení za zdaňovací období 5/2012, 7/2012, 10/2012, 11/2012 a 12/2012 žalovaný uvedl, že není jakkoli oprávněn v rámci uvedeného odvolacího řízení posuzovat správnost a zákonnost dodatečných platebních výměrů na samotnou daň, tedy nelze posuzovat zákonnost úročené daně. Z pohledu přezkumu žalovaným je zásadní, že existuje stanovená daň, kterou žalobce neuhradil, resp. která je po lhůtě splatnosti. Úrok z prodlení vzniká ze

zákona a platebním výměrem na úrok z prodlení se pouze deklaratorně sděluje výše úroku z prodlení. Shrnutí, že v daném případě byly vydány dodatečné platební výměry na předmětnou daň, odvolání proti nim byla zamítnuta. Existují pravomocná rozhodnutí, na jejichž základě měl žalobce provést úhradu doměřené daně, což neučinil. Případně podaná správní žaloba a soudní řízení není pokračováním daňového řízení. Pokud by v důsledku rozsudku soudu došlo ke změně pravomocně vyměřené daně, došlo by i ke změně jejího příslušenství ve smyslu § 2 odst. 5 daňového řádu.

10. Pokud žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro vydání platebních výměrů na úrok z prodlení za zdaňovací období roku 2014 a 2015, je třeba uvést, že platební výměry za uvedená období byly doručeny žalobci dne 23. 8. 2017, dne 24. 8. 2017 počala běžet třicetidenní lhůta pro podání odvolání, která uplynula dne 22. 9. 2017, přičemž odvolání byla podána až 25. 9. 2017, tedy napadené platební výměry na daň nabyly právní moci dne 23. 9. 2017. Následné odvolací řízení proti rozhodnutí o zastavení řízení nemají na právní moc platebních výměrů vliv.

Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ve věci proběhlo dne 4. 9. 2019 ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce pouze zdůraznil, že neučinil veškeré kroky k projednání kasační stížnosti z důvodu, že ke dni účinnosti reorganizačního plánu správce daně nepřihlásil předmětnou daň ani úroky z prodlení a tím tato práva zanikla.
13. Mezi účastníky není sporu o tom, že pokud se týče dodatečných platebních výměrů na daň za zdaňovací období roku 2012, brojil sice žalobce proti nim odvoláním, která byla zamítnuta a následně správními žalobami (přičemž řízení o žalobách byla zastavena) a následně kasačními stížnostmi, nicméně, v kasačním řízení nebylo o stížnostech rozhodnuto věcně, a to z důvodu zastavení řízení o kasační stížnosti pro její zpětvzetí, resp. odmítnutí kasační stížnosti v druhém případě. Není také sporné, že žalobce podal odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň za období 2014 a 2015, přičemž žalobce uvádí, že jej podal dne 22. 9. 2017 a žalovaný, že dne 25. 9. 2017; řízení o odvolání bylo nicméně zastaveno a k odvolání proti zastavujícímu rozhodnutí rozhodl žalovaný dne 19. 6. 2018 tak, že napadené rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení z důvodu opožděnosti odvolání potvrdil a odvolání zamítl.
14. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu, daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.
15. Podle § 252 odst. 2 daňového řádu, daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.

16. Podle § 252 odst. 6 daňového řádu, správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.
17. Krajský soud nemohl shledat důvodnou námitku týkající se tvrzené nezákonnosti platebních výměrů za období roku 2012. Je totiž třeba zcela souhlasit s žalovaným, že v situaci, kdy je pravomocně stanovena daň, což se stalo za předmětná období v projednávané věci, není dán žalovanému jakýkoli prostor při přezkumu zákonnosti platebních výměrů na úrok z prodlení z titulu neuhrazené daně přezkoumávat zákonnost stanovení samotné primární daňové povinnosti. Úrok z prodlení je příslušenstvím, které ve smyslu § 2 odst. 5 věta druhá daňového řádu sleduje osud daně. Lze připomenout, že již z žalobních tvrzení vyplývá, že to byl žalobce, který vlastními úkony znemožnil řádný soudní přezkum v řízení o kasačních stížnostech proti usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, kterým byla řízení o žalobách proti platebním výměrům na samotnou primární daň za předmětná období, zastavena. Krajský soud není oprávněn v projednávané věci v této fázi jakkoli přezkoumávat správnost postupu soudů v přecházejících řízeních.
18. Jako důvodnou neshledal krajský soud ani námitku nesplnění zákonných podmínek pro vydání platebních výměrů za období roku 2014 a 2015. V rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodováno o zákonnosti platebních výměrů na úroky z prodlení totiž krajský soud není oprávněn zkoumat správnost závěrů orgánů daňové správy učiněných v řízení o stanovení primární daňové povinnosti, tedy ani to, zda odvolání, které měl podat žalobce dne 22. 9. 2017 proti platebním výměrům, kterým mu měla být doměřena primární daňová povinnost, bylo včasné a zda následně vydaná rozhodnutí jsou zákonná. Krajský soud vychází dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při svém rozhodování ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, tedy ke dni 11. 10. 2018, přičemž je nesporné, že v uvedené době byla primární daňová povinnost stanovena pravomocně. Jestliže krajský soud nemůže přezkoumávat závěry žalovaného, resp. správce daně o včasnosti, resp. opožděnosti odvolání, je nutno přisvědčit žalovanému, že za situace, kdy odvolání žalobce proti platebním výměrům za období roku 2014 a 2015 bylo shledáno jako opožděné, nabyly předmětné platební výměry právní moci již marným uplynutím lhůty k odvolání a následné řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně učiněné dle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu nemá na tomto závěru žádný vliv.
19. Krajský soud také připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se přezkumu vyměření penále za porušení rozpočtové kázně, kterou lze obdobně použít i na projednávanou věc. V rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č.j. 9 Afs 4/2012-30, dále ze dne 1. 8. 2011, č.j. 8 Afs 6/2011-86 a ze dne 22. 1. 2009, č.j. 5 Afs 75/2008-101, Nejvyšší správní soud uzavřel, že uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně a předsání penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně jsou dvě samostatná rozhodnutí správce daně, proti kterým lze brojit samostatnými odvoláními, žalobami i kasačními stížnostmi. Tato samostatnost se projevuje také v okruhu námitek, jejichž posouzení má význam v tom kterém řízení. Při přezkumu rozhodnutí o udělení penále nelze posuzovat námitky týkající se otázky, zda vůbec a v jakém rozsahu došlo k porušení rozpočtové kázně. Tedy, vztaženo na projednávanou věc, při přezkumu rozhodnutí, kterým se vyměřuje úrok z prodlení nelze posuzovat otázku zákonnosti stanovení daně.

20. Na závěr krajský soud podotýká, že žalobce až při ústním jednání vznesl námitku, že účinností reorganizačního plánu schváleného žalobci v insolvenčním řízení zanikla všechna práva na předmětnou daň a úroky z prodlení, které správce daně v insolvenčním řízení nepřihlásil; touto námitkou míří zjevně na úpravu § 356 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona. Tuto námitku však krajský soud shledal jako opožděnou uplatněnou po lhůtě stanovené § 71 odst. 2 s. ř. s. a k této námitce tedy nepřihlížel. Nadto má soud za to, že uvedené skutečnosti nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

21. Vzhledem k tomu, že krajský soud neshledal žalobní námitky důvodné, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 4. září 2019

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu